

[Gustav Pedersen.]

og derfor synes jeg, det er urimeligt, at man foretager en Nedsækering som den, der er Tale om her.

Der har været fremsat visse Paastande gaaende ud paa, at naar man [kunde faa fire Femtedele af Arbejdsloennen i Understøttelse, saa vilde man ikke gerne arbejde. Maa jeg dertil bemærke, at selv 20 pCt.s Nedsækering af Indtægten er ikke nogen lille Nedsækering. Vi kender jo alle sammen til, hvor mange økonomiske Vanskeligheder vor Tid giver. At skære sit Budget ned, i Særdeleshed hvis det er lille, det er ikke nogen let Opgave, og selv om denne Nedsækering for Arbejdsfordelingsordningen kun finder Sted for en Del af Tiden, bliver det alligevel en Nedsækering paa et Tidspunkt, hvor det for de allerfleste er saadan, at de i Virkeligheden slet ikke kan taale en Nedsækering.

Med Hensyn til vor Stilling til det foreliggende Lovforslag vil jeg gerne sige, at vort Parti nægter selvfølgelig ikke at gaa i Forhandling om Sociallovgivningen under nogen Form, men jeg vil til Gengæld ogsaa gerne understrege, at det, der ligger her, efter vor Opfattelse er et meget daarligt Forhandlingsgrundlag. Det er en Nedsækering saa haard, at hvis det virkelig er Regeringens Agt at prøve paa at føre den igennem, saa kan det kun virke som en Udækning over for en Befolkningsgruppe, der i Forvejen har maattet bære en ikke ringe Del af Krigens Byrder, og som havde Ret til at blive mødt med en vis Forstaaelse, ikke blot naar vi igen kan faa normale Forhold, men ogsaa i den vanskelige Overgangstid.

Sønderup: Ved at høre den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti fik man Indtryk af, at han præsterede et noget anstrengt Forsøg paa at betegne det foreliggende Lovforslag som et meget ondartet Nedsækeringsforslag. Jeg synes, der er Grund til, inden vi begiver os videre ind i Debatten om denne Lovgivning, at stille den i Relation til den Ordning, vi havde paa det Tidspunkt, da vi fik den endelige ekstraordinære Forhøjelse af Understøttelserne den 20. Marts i Aar. Det er det, der maa være Baggrunden, naar man skal prøve paa at foretage en Vurdering, og stiller vi det i Relation til det, saa maa alle, som vil se sagligt paa Lovforslaget, indrømme, at det betyder en afgjort Forbedring.

Det er jo ikke rigtigt, som den ærede Ordfører forsøgte at give det Udseende af, at den Forhøjelse, som vi fik i Marts Maa- ned, ene og alene havde Relation til de

Overgangsvanskeligheder, som vi stod i paa det Tidspunkt. Saa vidt jeg erindrer — og det tror jeg, man vil give mig Ret i —, var den fornemste Baggrund den, at vi gennem en ekstraordinær Forhøjelse af Understøttelserne vilde hindre Arbejderne i at ty til de tyske Arbejdspladser. Det var det, der først og fremmest var Baggrunden for, at vi fra mit Partis Side gav Tilslutning til Ordningen. Naar man lægger Diskussionen ind paa den Bov, som det ærede Medlem forsøgte paa, og vil bevise, at Ordningens Varighed ene og alene havde Relation til Overgangstidens Vanskeligheder, ja, saa vil jeg nok sige, at med en saadan Baggrund vilde man kunne diskutere fra nu af og Maaneder frem i Tiden, hvornaar det virkelige Tidspunkt var inde, da de ekstraordinære Overgangsvanskeligheder var forbi.

Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at Spørgsmaalet om Arbejdsløshed og alt, hvad dertil knytter sig, har en ganske overordentlig Interesse ude i Befolkningen. Man kan uden Overdrivelse sige, at der ikke er et eneste Spørgsmaal i Dag, der har en saa alt overskyggende Interesse. Jeg tror, de ærede Medlemmer vil give mig Ret, naar jeg siger, at vi netop under den nu afsluttede Valgkampagne den ene Gang efter den anden oplevede, at Vælgerne stod op og gav Udtryk for deres Forundring over, at der praktisk talt næsten ikke var et eneste Fagomraade, hvor der ikke var Mangel paa Arbejdskraft, samtidig med at der var et stort Tal, der gik ledige, og samtidig med at man udbetalte store Understøttelsesbeløb. Det er meget typisk, hvad en Mand sagde ved et Møde, at det var lige drøjt nok, at man næsten var ved at slæbe sig selv en Pukkel til for at faa udført det allernødvendigste inden for Bedriften og samtidig maatte være Vidne til, at mange gik ledige, og at man gennem sin Skattesvarelse maatte være med til at yde til deres Lediggang.

Det er ikke saa underligt, at Forhold af denne Karakter giver Anledning til Bitterhed og er med til — og det beklager jeg — at gøre Understøttelseslovgivningen upopulær i vide Kredse, og netop med en Baggrund som den, jeg her har skildret, er det naturligt, at Spørgsmaalet rejser sig, om der ikke er en Del at rette paa dette Omraade. Det tror jeg saa afgjort er Tilfældet.

Jeg nærer ikke Spor af Tvivl om, at bl. a. Kontrollen svigter, og det er mig komplet uforstaaeligt, at man fra visse Sider har en saadan Uvilje mod at gaa med til mere effektive Kontrollbestemmelser. Desuden er der for mig ikke den ringeste Tvivl